

Lars Rask & Urban Enell

Pizzan

En berättelse om en man.
En överrock. Potatis. Fåglar.
Svarta hål. Minnen.
Och en pizza.

© 1991 Hugo Förlag

Har tidigare aldrig någonsin utgivits
under titeln Telefonkatalogen.

Semper aliquis irascitur

Copyrightbestämmelser

Att läsa denna bok räknas som själslig misshandel av alternativintelligent person, vilket kan anses vara ungefär lika illa som att råka parkera sin cykel fel i Lenhovda. Att inte läsa boken betraktas som en allvarlig provokation mot bokens upphovsmän. Detta kommer i förekommande fall att beivras. Vi håller tvehandsyxan slipad. Storebror ser dig.

Att låta barn under tre år läsa boken, är direkt olämpligt då den i vissa fall kan innehålla lösa delar, såsom lösryckta blad. Att läsa mellan raderna i boken betraktas som en direkt provokation gentemot bokens eventuella mening och mål, vilket beivras och bestraffas med en livstidsprenumeration på Veckorevyn. Att låna ut boken till en vän är inte bara brott mot copyrightlagen utan kan även räknas som anstiftan till psykisk misshandel. Att bara äga ett enda exemplar av boken tolkas som ett uttryck för bokägarens apati och allmänna dumhet. Även detta kommer att beivras. (Med hjälp av motorsåg och Arne Weise.) Att inte tycka att boken är bra, betraktas som

hets mot dåliga författare vilket bestraffats med strigling medelst multiprogrammerad osthyvel utförd av RFDVLB, dvs Riksförbundet För Den Värdelösa Lyrikens Bevarande. Att mata sin hund med boken räknas som en mycket allvarlig form av plågsamt djurförsök, vilket bestraffas med en tretimmars vistelse på Hötorget tillsammans med Lilli & Sussi, eller med dödsstraff om förövaren lovar att inte upprepa förseelsen.

Att kasta boken i naturen är detsamma som dumpning av miljöfarligt avfall vilket givetvis beivras. Att köra över boken med sin bil kan medföra att ingen bilverkstad vill reparera uppkomna skador på bilen och dessutom att man stäms av vägverket för psykisk misshandel av asfalten. Att förtära boken sker på egen risk. Den kan betraktas som såväl hälsovådlig och eldfarlig som frätande. I vissa extrema fall även radioaktiv. Att förvara boken tillsammans med matvaror är direkt olämpligt då boken av socialstyrelsen är klassad som sanitär olägenhet. Att tvinga en statstjänsteman att läsa denna bok betraktas som våld mot tjänsteman. Boken räknas ej som fastighet och behöver därför ej upptas i folk och bostadsräkningen. Ej heller anses den vara förmögenhet varför den ej heller behöver upptas i den allmänna självdeklarationen. Personer utan humor bör undvika denna bok, då denna kan orsaka psykisk ohälsa genom långvariga bryderier angående Algots eventuella sociala nätverk, intelligens och framtidsplaner. Vill du ha de fullständiga

copyrightbestämmelserna kan du skriva till oss så får du de 892 inbundna skinnband, vart och ett bestående av 3000 sidor, som tillsammans utgör helheten.

Ajabaja på er, snorhyvlar! Inte bryta mot dessa bestämmelserna! Då elaka vännen Sivert Öholm kommer och tar er.

Förord

et är oss ett stort (jaså?) nöje (!) att kunna presentera denna jättesuveräna bok. Det är vår (dvs författarnas) förhoppning att denna bok skall vara en trivsam och även i vissa fall rentav rolig läsning. Det bör påpekas redan nu att skulle det vara så att du inte har humor ber vi dig vänligt men bestämt att snarast uppsöka en jourhavande humorterapeut som kan utföra en total lobotomi på dig. Om någon läsare skulle hitta några som helst litterära kvalitéter hos denna bok, skulle vi som författare bli mycket förvånade då vi, så vitt vi vet, och det var ju trots allt vi som skrev boken, i största möjliga mån undvek sådana. Men, resonerade vi, varför skulle inte vi kunna få en totalt meningslös och urdålig bok publicerad när så många andra har fått det. (Se bara på Jan Guillou. Nej förresten. Gör inte det. Han kanske tittar tillbaks. Det vore ju för hemskt.) Kanske därför att vi INTE heter Strindberg, Fröding eller något annat sånt där känt namn. Eller kanske kan det bero på att vi inte äger något förlag. Än. I vilket fall är det här förordet bara en massa onödigt tjafs som ingen vettig människa kan få ut

något som helst vettigt av. Börja läsa boken istället.
Och det fort.

VARNING !

Denna bok innehåller bokstäver och även i vissa fall meningar, vilket kan av känsliga personer uppfattas som hets mot icke läskunniga. Hämndaktioner från DILAT (De Icke Läskunnigas Aktiva Terroristfront) är att vänta.

Det här är bokstäver. Är det inte det, har ett allvarligt fel uppstått vid tryckningen. Vi ber er i förekommande fall kontakta tryckaren.

Prolog

en här berättelsen handlar om hur subtila tankeassociationsmönster inverkar på social effektivitet hos några specifika individer och dessas, här ur kommande, aktionsteorier vilka ur kosmisk synvinkel inte inverkar nämnvärt på samhällets infrastruktur.

(Kort sagt: Denna berättelse handlar om Algot och en pizza. Det tänkte jag skriva först, men det låter ju inte lika fint. Ju.)

Kapitel 1 - Papper, potatis, och älgjakt

är stod han. Utanför pizzerian. Algot. Där ute i kylan. Där ute i regnet. Utanför pizzerian. På utsidan. Framför dörren. Ett plötsligt infall sa åt honom att gå in. Det gjorde han. Algot. Han var klädd i en smutsig överrock. Denna rock såg ut att ha varit med om både första och andra världskriget. Samtidigt. Han hade skor också. Oputsade. Han hade inte lärt sig putsa skor. Det hade han inte hunnit lära sig. Hans liv hade varit fullt av motgångar. Fast dem hade han förträngt.

Dörren stängde sig bakom honom. Hans hår var i det närmaste obefintligt. Ändå var det okammat. Men det struntade han i. Algot. Hans näsa hade inte den minsta likhet med en potatis. Men det gjorde ingenting. Potatis hade han hemma. Tre kilo. Bintje. Prima qualité. Potatis ja. Algot gillade inte potatis. Ändå hade han massor hemma. Tre

kilo. Varför visste han inte. Det var inte det enda han inte visste. Hans haka var långt ifrån dubbel. Den påminde starkt om en sfinx, om en sfinx hade sett ut som hans haka gjorde. Men det visste inte han. Han hade aldrig varit i Egypten. Han hade inte heller varit i Säffle.

Det var inte bara hans överrock som såg härjad ut. Hela han gjorde det. Hans ansiktsuttryck påminde om en skrovlig berghäll. Hans haka var orakad. Inte bara den utan hela han. Han hade en rakhyvel. Men han använde den aldrig. Det berodde på hans barndom. Han såg mycket härjad ut. Han bar på en portfölj. Den hade blivit överkörd två gånger. Den var fylld med papper. Papper av olika storlek och färg. Papper med olika sorters typsnitt. Stora papper. Små papper. Lila papper. Blå papper. Papper av papper och papper av plast. Plastat papper. Klorblekt papper. Alltihop inköpt på kontorab. Nu fanns de alla i portföljens dunkla innanmäte. Väntande på den önskade befrielsen ifrån mörkrets hemskhet. Undangömda från omvärldens blickar.

Allas blickar vändes mot honom. Hans blick var färdigvänd. Han hade inte vänt sin blick på tio år. Inte sedan... Minnet kämpade för att nå honom, men kom inte fram. Hans blick stirrade tomt på den motsatta väggen. Det gjorde den alltid. Så länge det fanns en motsatt vägg. Det gjorde det oftast. Han gick nämligen nästan aldrig ut. Men det hade han gjort idag. Blickarna sökte sig nya mål. Han kände sig övergiven.

Som alltid. Ett evigt sökande efter kontakt. Kontakter hade han hemma. Elkontakter. Men de hade ingen större sexuell betydelse tyckte han. Elkontakterna var dörren till TV-världen. Hans enda kontakt. Nästan. En värld full av andra världar. Konstiga världar. Tvål. Dallas. Rapport. Aktuellt. Hem till gården. Bosse Larsson. Björne och Skytte.

Skytte hade han sysslat med tidigare. Det gav ingen varaktig kontakt. Kulorna gick bara rakt igenom. Det uppskattades inte av älgen. Får man förmoda. Han frågade inte. Han sköt. Klockan var kvart över tre. Ungefär. Han visste inte. Han hade ingen klocka.

Han gick sakta med trevande steg mot ett bord. Bord hade han hemma. Också. Förutom kontakterna. Elkontakterna. Bord är praktiska. Om man vill äta. Det ville han ibland. Bland annat nu.

Kapitel 2 - The inferno of the elkontakts

En matsedel lades fram. Sådana hade han sett förr. Ofta. På den gamla goda tiden. För länge sedan. Han suckade djupt och drabbades av nostalgi. En stund. Han tittade på klockan och försökte få den att gå baklänges. Förgäves. Han kände sig övergiven. Ensam. Isolerad. Förtvivlad. Hungrig. Varför var livet så grymt mot honom? Kunde det inte jäklas med någon annan? Som omväxling. Eller så. Omväxling var något han inte hade för mycket av. Inte nu längre. Heller.

Minnet plågade hans själ likt en brödkniv som skär i en limpa. Som en sten som krossas mot den hårda marken. Mark har dom i Tyskland. Tyska mark. Det brydde han sig inte om. Han kunde inte tyska. Heller. Däremot gillade han franska. Att äta. Äta ville han fortfarande. Nu. Denna gång pizza.

Han lade handen på matsedeln. Den var kall. Precis som hans hjärta var. Nuförtiden. Bokstäverna på framsidan tycktes bli tredimensionella och röra sig mot honom för att slita sönder hans plågade själ. Utan

anledning. Bara i förbigående. Detta anfall tycktes honom så skrämmande att han allvarligt funderade på att lämna pizzerian. Lämna saker var han bra på. Det hade han gjort förr. Ofta. Fast han inte ville. Livet hade tvingat honom. Alla sina kontakter hade han lämnat hemma. Elkontaktorna. Dom var för svåra att skruva loss för att ta med sig. Tyckte han. Alltid. Inte längre. Han kände sig ensam.

Hungerkänslorna besegrade honom. Han öppnade matsedeln. Matsedeln var stor. Med många pizzor. Med många priser. Höga priser. Han rotade i sin gamla rock och hittade plånboken. Plån finns på tändsticksaskar. Böcker finns på biblioteket. Men plånboken fanns i överrocken. Den var gammal och sliten. Som han själv. Full av sedlar. Små sedlar. Något större sedlar. Allihop av papper. Papper hade han i portföljen. Full hade han varit ofta. På senare tid. Men det var han inte nu. Trodde han. Han visste inte det. Heller.

Han tittade på matsedeln och försökte att bestämma sig. Det var länge sen han bestämde något. Numera lät han andra bestämma. Oftast. Därför var han ovan. Beslutet tog lång tid. Tiden som flytt ville han ha tillbaka. Det ville inte tiden. Synd. Väldigt synd. Synd är inte detsamma som synth. Det visste han. Faktiskt. Plötsligt blev han

medveten om att servitören stod bakom hans rygg. Han såg ut att ha stått där länge. Något sa Algot att han borde beställa snart. Återigen tittade han på matsedeln. Han blev ännu mer villrådig. Ville han överhuvudtaget ha pizza?

Kapitel 3 - Handlingens ögonblick

an beställde en Marinara och en stor
cola.

Kapitel 4 - Återvunna borttappade minnen

edan han väntade på sin pizza, såg han sig omkring i lokalen. Den var full med människor. Det var inte han. Tur. Det hade blivit väldigt trångt i så fall. Trångt var det i hans hjärna. Han var nämligen trångsynt. Vid bordet bredvid satt en medelålders kvinna med en schal runt huvudet. Hennes man satt mittemot. Han var direktör. Han såg ut så tyckte Algot. Det tyckte inte kvinnans man. Men det gjorde ingenting för han kände inte

Algot sitter och får för sig.

Algot. Kvinnan och hennes man såg ut att tala med varandra. Men det var nog bara som det såg ut. Såg ut gjorde Algot också. I håret. Bland annat.

Kvinnans schal påminde Algot om något som hänt sedan. Vad visste han inte riktigt. Riktigt är motsatsen

till fel. Det visste Algot. Faktiskt. Han var ingen fullkomlig idiot. Fast det fanns de som trodde det. Med viss rätt. Han såg sådan ut. Särskilt nu när han satt och stirrade på kvinnan vid bordet bredvid. Han hade fått för sig att han sett henne förut. Det hade han förmodligen inte. I alla fall hoppades kvinnan det. Så där satt han nu i sin ensamhet.

Han vände bort blicken från kvinnan och såg ut genom fönstret. Ut över strandpromenaden. Han suckade djupt. Minnen kom över honom. Denna gång nådde de fram. Han mindes förra gången han gick där. Den gången var han inte ensam. Det mindes han tydligt. Erika. Hon hette det. Hon som han gick med. På strandpromenaden. Han försökte genast förtränga minnet. Det var han vanligtvis bra på. Men denna gång gick det inte. Minnet var för starkt. Och plågsamt.

"Varför?" tänkte han långsamt. "Varför gick det som det gjorde?"

Han hade inget svar.

Fåglar flög på himlen långt ute över havet. Vart visste han inte. Han brydde sig inte heller. Inte heller brydde han sig om vad det var för fåglar. Det enda han brydde sig om var att havet var blått. Lika blått som...

Tanken jagade honom. Som en hund jagar en hare, jagade tanken honom. Han försökte komma undan men kunde inte. Det gick inte. Med en kraft lika stark som ett lok, träffade tanken honom och tillintetgjorde hans förhoppning om en bättre morgondag.

Vågorna rullade sakta in mot stranden. Sakta men säkert förvandlade de klipporna längre ut till grus och förde det ut på större djup. Erosion kallades det. Det hade han läst i en bok. I havet fanns det vatten. Det var rätt vanligt för hav. I hav finns det även salt. Salt kan man köpa på konsum. Andra goda kryddor äro peppar och kanel. Fast inte samtidigt.

En stor cola ställdes framför honom.

Kapitel 5 - Oi! Oi! Oi!

CENSURERAT !

Kapitel 6 - Revenge of the mutant sallad

olan hade en mörk färg. Mörkt var det inte alls i lokalen. Däremot var det mörkt i hans själ. Fast inte lika mörkt. Utan mörkare. Lika mörkt som en koltrast som flyger genom ett svart hål. Lika mörkt som...

Mörkret tycktes uppfylla hela världen. Det gjorde det naturligtvis inte. Men han var så jävla dum att han inte begrep det. Begripa tyckte han var svårt. Det hade han glömt bort hur man gjorde. Varför kom han inte ihåg. Hans minne var lika bra som ett såll som borrar sönder till obefintlighet av en asfaltsborr. Det var inte särskilt bra. Men det visste inte han. Heller.

Nu stod det även en tallrik sallad på bordet. Om man vänder sallad bakofram blir det dallas. Det brukade han se på tv. Salladen låg i ett berg på tallriken. När han insåg det, mindes han när han var i Alperna och åkte skidor. Då bröt han benen. Båda benen. Bara därför

att han försökte att klättra upp på en bergstopp. Det skulle han aldrig göra om. I övrigt hade resan varit lyckad. Det var på den tiden som Erika var med. Innan...

Nu satt han här ensam med en tallrik pizzasallad. Han tog en tugga. Smaken påminde på något mystiskt sätt honom om hans mor. Varför visste han inte. Han tyckte sig nästan känna hur hon stod där bakom honom. Känslan blev så stark att han var tvungen att vända sig om.

Han upptäckte då att bakom honom satt en kille som såg ut att vara världsmästare i boxning. Algot vände sig snabbt om.

Det borde han inte ha gjort. Algots huvud träffade mannens högra knogar. Trodde han. Men det var fel. Det var bara som han trodde. I själva verket hade han aldrig vänt sig om. Han hade somnat och drömt det. Det märkte han när han vaknade. Då låg han med näsan i salladen.

Bonuskapitel

et här kapitlet är bara till för att göra Pizzan ett kapitel längre eftersom Pizzan inte är särskilt lång. Vi ska redan från början påpeka att det inte är någon idé att läsa det här kapitlet eftersom det inte handlar om någonting. Det är som tidigare nämnts bara utfyllnad. Visserligen handlar inte Pizzan om särskilt mycket den heller, det förvånar oss faktiskt att ni stått ut med att läsa den så här långt. Och det blir inte bättre. Tro oss. Vi vet. Det var vi som skrev den. Och det skäms vi inte för. Även om vi kanske borde göra det. Med tanke på resultatet. Vi får försvara oss med att vi hade roligt när vi skrev. Prova själva ska ni se att det kan vara väldigt roligt att skriva en bok. Men det ska sägas att det tar tid. Det är inget man gör på en eftermiddag. Eller två. Så är det. Och ni sitter fortfarande och läser det här kapitlet trots att det bara är svammel. Det skulle inte ens vi ha gjort. Tror vi. Faktum är att det är vansinnigt att slösa bort så mycket dyrbar tid med att läsa något så

meningslöst. Då tycker naturligt ni att det är ännu mer meningslöst att slösa bort massa tid med att skriva det. Det kan ni faktiskt ha rätt i. Men som vi sa tidigare: vi hade kul när vi skrev den. Det får fungera som ursäkt för att vi har slarvat bort så mycket dyrbar tid som vi skulle kunna använt till att titta på testbilden eller någon annan socialt mera accepterad syssla. Någon klok man sa någon gång: "Man har inte roligare än man gör sig" och det kan ni säkert hålla med honom om. Vad nu det har med någonting att göra.

Kapitel 7 - My little sandstrand

ntligen kom pizzan in. Den kastades i hans ansikte. Nej, det var inte pizzan han fick i ansiktet. Det var kyparens blick. Pizzan låg på en tallrik på bordet framför honom. Kyparen såg på honom med en vänlig blick, lika vänlig som en hungrig vargs blick på köttet, och sa: "Smaklig måltid."

"Jaså" tänkte Algot, men det sa han inte. Han tordes inte.

Han log fånigt mot kyparen. Kyparen trodde Algot var knäpp. Det var Algot också i och för sig, men det visste inte kyparen. Anledningen till att Algot log var att han lärt sig det från en film. Tyvärr hade den filmen ingen koppling till pizzerian. Filmen hette My little Pony. Den var bra, tyckte han. Det tyckte hans systerdotter också. Hon var tre år. Algot var något äldre. Han var fyrtiofem.

Pizzan låg på bordet framför honom. Fortfarande. Han trodde det berodde på att den var färsk. Han hade hört talas om mat som kröp iväg av sig själv när den blev gammal. Eftersom pizzan inte hade gjort det antog han att den var färsk. Vad han inte visste var att

pizzerior brukade servera färska pizzor. Han såg på pizzan som låg framför honom. Av någon anledning fick han för sig att kanten på pizzan liknade en sandstrand. Inte för att en sandstrand var speciellt kullig. Men ändå. Varför visste han som vanligt inte. Man brukar inte veta varför man tycker så eller så.

När han tänkte på sandstränder, kom han att tänka på sandstranden hemma. Den var vida känd. Den var bland de största i det landskapet. Sanden var lika fin som sanden i Sahara. Det hände faktiskt att folk frågade om sanden var köpt i Sahara. Men några sanddyner fanns inte där så kopplingen mellan pizzan och sandstranden var mycket långsökt.

På sommaren var det mycket folk på stranden om det var vackert väder. Det var det inte på vintern även om det var vackert väder. Det tyckte Albert var konstigt. Albert var Algots kompis. Han bodde precis bredvid badstranden. De hade varit vänner när de var små. När Albert hade flyttat till Jokkmokk, upphörde deras kontakt och därmed deras vänskap. Det tyckte Algot

var synd. Det tyckte Albert också. Men det visste inte Algot.

Visste gjorde han inte heller varför tallrikar var runda. Runda var klockor ofta också. Inte heller det visste han. Varför? Klockor hade funnits i hans barndomshem. Också. Hans mor påstod att man kunde se tiden på dem. Det förstod inte Algot. Tid syntes ju inte. Det visste han. Han hade nämligen sett efter. Hans mor hade sagt många underliga saker. Ingen av dem hade han förstått. Eller åtminstone förstod han dem inte nu. Varför visste han inte. Heller. Algot somnade. Igen.

Kapitel 9 - Flum in absurdum

imlen var blå. Sedan blev den grön. Fiskare svävade över himlen. Moln plumsade i havet. Havet var gult. Dadaisten som skrev dikten myste. Dikten förvandlades till en hare som sprang iväg på ängen, mot skogen. Efter rusade diktaren, som nu blivit till en muterad ko med sexton ögon. Han kom inte längre än till skogen. Dörren var stängd.

Jack Killian var inte där. Inte heller Kilroy. Ingen var där. Elefantens ljusblå brunhet blev inverterad och körd genom en SR-vippa vars ingångar var aktivt låga. Kalebassen frambars i gryningen. Sedan gick jag hem. Vem är jag? Att inte få den man inte vill ha är lidande. På vägen mötte han en gris som frågade vad klockan var. Sedan uppnådde han nirvana. Grisen påstod att han var olyckligt gift med en get vars mor hade krockat med kungen.

"Det var länge sedan" sa han.

"En blå bil är alltid blå. Oavsett hur ofta man än krockar, om så jorden skulle förintas är den ändå blå" svarade Snövit.

"Dä!" sade grisen och log. Sedan slaktades han av Imse Vimse Slaktare, som bodde på Himalayas botten. Senare gifte sig slaktaren med sin själs

inneboende vishet. Och så levde de lyckliga i alla sina tre dagar. Sedan var de tre dagarna till ända. Då kom Jesus och de tolv dvärgarna och vrålade: "Jag är jag. Nu är nu. Vem är du?"

"Lev livet!" svarade slaktaren.

Då kom Guds kusin Kalle ner över jorden och upphov sin stämma och kvad:

"I haven sålunda ehuru eljest dessa bud adekvat erhållit, under sfinxens tidsålder, att bruka efter vett och sans."

Och därefter kom alla änglarne ner och sjöngo med sina himmelskt felstämda röster:

"Nu ska vi gå på tigerjakt! Ich bin Prometheus! Saliga äro de som innehar salighetens fröjd ty de skola uppleva likströmsmotorns verkningsgrad!"

Pingisbollen var fyrkantig. Ändå rullade den. Baklänges. Plötsligt kom Bellman ut ur pingisbollen och frågade var det fanns en trasig telefonkiosk där man kunde köpa snus.

"FEM I TOLV!" vrålade jag till svar.

"Vakna" sa Bellman och jag vaknade.

Kapitel 10 - Varför gick Erika ?

är Algot vaknade, fann han sig liggande med ansiktet i pizzan. Igen. Han kände sig dum. Varför visste han inte. Det visste alla andra. Han såg dum ut där han låg med ansiktet i pizzan. Långsamt rätade han på sig. Han förstod varför. Det gjorde inte dom andra. Heller.

Plötsligt kände han sig iakttagen. Det var han. Igen. Då tittade han plötsligt ut genom fönstret. Det skulle han inte gjort. Heller. Sedan kom han på varför han gått in på pizzerian. Han var fortfarande. Hungrig. Det hade han varit ofta så det var ingen ny erfarenhet. Det hade han inte många av sedan tidigare. Tyvärr.

Nu började han fundera på om han eventuellt kanske möjligtvis skulle smaka på pizzan. Han lät blicken långsamt svepa över pizzan i ett tröstlöst försök att hitta ett ställe att börja på. Blicken fastnade på en punkt på pizzan. Denna fick honom att tänka på ett samuraisvärd. Han hade en gång sett ett sådant på ett museum. Han kunde tydligt minnas den gången. Hela familjen hade varit med. På tal om familj, kom han att

tänka på Erika. Hon hade en familj. En fin familj. Algot hade haft kontakt med dem för länge sedan. Men det var så länge sedan att minnena hade bleknat och gulnat. Gul var Algots tröja. Det var en tjock ylletröja som Erika en gång hade stickat. Innan...

På pizzan låg en ensam champinjon. Antagligen berodde detta på att någon lagt den där. Algot förstod inte vad som hade fått denna någon att komma på idén att lägga en champinjon där. Sådär ensamt. Förstod inte denna någon att även svampar har känslor. Vem gav denne någon rätten att kränka svampens känslor? Där låg den nu. Champinjonen. Ensam. På pizzan. Utan kompisar.

Algot suckade och lyfte gaffeln, men hejdade sig och tittade uppåt. Upp mot taket. Upp mot en eventuell högre makt. Uppåt. Mot vad visste han inte. Han visste ingenting längre. Inte sedan...

Taklampans gulbleka ljus strilade ner mot honom som en köttklump faller utför ett stup. Lika graciöst som en elefant nådde ljuset hans ögon och bländade honom fullständigt. Hans siktsträcka blev noll meter. Då får man inte köra bil. Det är inte bra. Då. Ju. Det visste Algot, men det kom han inte ihåg. Hans blick träffade blomvasen, som stod på bordet, med samma kraft som en sumobrottare som landar på en maräng. Mycket kraft blev det. 67,8 kN. Ungefär. Han visste inte. Han hade aldrig läst fysik. Heller.

Han såg blommorna i vasen, och mindes de blommor som han en gång hade gett Erika. Då hade han inte

varit full. Det var han antagligen nu. I varje fall trodde de andra gästerna det. Han hade läst en dikt för henne då. Den hade han skrivit alldeles själv. Det märktes. Han läste dikten för sig själv i huvudet.

Min duva!

*Du är vad kofoten är för inbrottstjuven!
Din blick är lika underbar som ett kärnvapenkrig,
och dina läppar påminner mest om en ruin.
Ditt hårs doft påminner mig om ett träsk
en stilla höstkväll.*

*Jag gör vad som helst för din skull,
bara du inte ber mig diska.*

*När du går,
springer alla djuren i skogen
och gömmer sig.*

*När du talar,
tar jag på mig gasmask..
Du är solskenet i mitt liv...*

*Du lyser lika starkt
som en glödlampa
som inte är inkopplad...*

*Varje gång jag ser dig
kommer jag att tänka på en
slipmaskin.*

Jag älskar dig!

Algot kom ihåg att han hade jobbat länge med formuleringarna. Han tyckte att han hade lyckats

uttrycka sin kärlek till henne. Det tyckte inte Erika. I varje fall gick hon när han hade läst dikten. Sedan dess hade han inte sett henne. Heller.

Kapitel 11 - Beslutet

an stirrade omkring sig med ursinnig blick. Han rev sig i det lilla hår han hade. Han reste sig hastigt. Kastade en sista blick på pizzan, och gick ut. Utan att se sig om. Utan tvekan. För första gången i sitt liv visste han vad han ville - och gjorde det. Kvar på bordet på tallriken låg pizzan. Ensam. Övergiven. Oäten. Och kallnade...

Epilog

rika satt hemma i sin lägenhet. Hon väntade. På posten. På ett brev. På ett brev från en mycket speciell person. På att någon som hon längtade efter skulle höra av sig. Någon som hon behandlat illa. Utan att mena det. Det bara blev så. Det ångrade hon nu. Hon suckade, och fortsatte vänta.

Plötsligt damp något ner genom brevlådan. Hon rusade fram till det. Det var ett brev. Hon öppnade det. Ett brev från rätt person. Ett brev från den speciella person som hon ville skulle skriva. I brevet stod att han hade funderat över det hon gjort, och beslutat sig för att glömma det. Erika suckade av lättnad. Hon tog på sig kappan, och gick ut i parken. Kvar på hallgolvet låg brevet. Det var från kronofogden.

Appendix A - Utdrag ur Algots diktning

Dessa dikter visar ganska tydligt hur dålig Algot är på att skriva dikter. Skulle ni någonstans hitta några dikter som är sämre, bör ni genast informera Algot om det så att han kan försämra sin skaldekonst ytterligare.

Tidsbetraktelse

*När klockan slutat ticka,
och tiden slutat gå.
Han ställer från sig skorna
och skuttar fram på tå.*

Molnet skuttar

*På himlen blå och stor
ett moln skuttar omkring.
Utan några plåster.
Ramlar han ner får han nog
ont uti sin lilltå.*

Den röda bananen

*Den röda bananen finns bara
i min fantasi - hi hi hi hi hi...*

*Inte en blå och ingen gul..
Utan bara en röd uti hjärnan
simmar omkring.
Tjoflöjt!*

Ballongen som nös

*Det var en gång en ballong
som nös. Fast det var ingen
ballong utan en gnu.
Tror jag.*

Betraktelse avseende föremålens rundhet

*Klockor är runda.
Bollar är runda.
Jorden är platt.
Jag har ingen hatt.
Men jag har en portfölj,
och ett kilo sill
i min ficka.*

Appendix X - Kulturellt tomrum

